

פתגם השבוע בענייני גאולה

.. בדורנו זה - הדור האחרון בגלות והדור הראשון להגאולה - לאחרי שישנו כבר הריבוי הכי גדול ד"מעשינו ועבודתינו" דבני ישראל במשך כל הדורות והשנים שלפני זה, וכעת סיימו גם את הברורים האחרונים - הרי ההדגשה עכשיו בעיקר ולכל לראש על סיום ושלימות וגמר העבודה - להביא את הגימ"ל דגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש!

(קטע משיחת ש"פ כי תשא תשנ"ב)

כ"ק אדמו"ר מהורשי"ב

ויחל משה (לב, יא)

"ויחל משה" - שאחזהו חולי של עצמות. והוא שעל ידי ההתבוננות בהפלאות אור אין סוף ברוך הוא איך שהוא ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין, ואיך שעצמות אור אין סוף ברוך הוא אינו בגדר ממלא ולא בגדר סובב וכולא קמיה כלא חשיבי ממש, שעל ידי אריכות ההתבוננות בזה בהעמקת הדעת נעשה תוקף הצמאון להכלל בעצמות אור אין סוף. וכמו שכתוב מי לי בשמים ועמך לא חפצתי בארץ. (המשך תערי"ב ח"ב ע' אקצו)

כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ

ויחל משה (שם)

תפלה היא ענין שצריך לבוא מעצמו. אלא שצריך להרגיל את עצמו לזה. תפלה היא השתפכות הנפש, על דרך ואשפוך את נפשי. צריך להרגיל את עצמו בשפיכות הנפש, כל ענין של השגה כשהוא בא על ידי הצינור של תפלה הוא לגמרי באופן אחר. (ספר השיחות ה'תש"א ע' 49)

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ועאכו"כ כשנמצאים בשבת שקוראין את כל הפרשה ד"כי תשא את ראש בני ישראל" (תשא - משה רבינו) - שנוסף לכך שבנ"י הם ראש בכלל, נעשה גם - בכחו של משה רבינו - הנשיאת ראש דבנ"י, שזה נותן את הכח לאח"ז לפעול את תוכן המשך הפרשה - הענין דאל"ף (לוחות הראשונות), הענין דבי"ת - העבודה בעולם, עד אפילו במצב דתחתון שאין תחתון למטה ממנו, ולהפכו ולהעלותו להדרגת דלוחות האחרונות, עם הגילוי דקרני ההוד, שבכחו של כל יהודי לקבל, עד שע"י העבודה בעולם הוא פועל שגם בהיותו בעולם יוכל לקבל זאת. (ספר השיחות ה'תשנ"ב ע' 436)

כ"ק אדמו"ר הזקן

זה יתנו כל העובר על הפקודים (ל, יג)

ב'ואהבת' יש ב' פירושים - אחד לשון ציווי - שתאהב אותי; וא' לשון עתיד - שתבא האהבה ממילא. וזהו "עשרים גרה השקל", כל אחת משני בחינות אהבה הנ"ל כלולה מעשר - שכל ומדות. וענין אהבה הראשונה היא מההתבוננות, והיא חובה על הכל. וזהו "זה יתנו כל העובר על הפקודים" - רמ"ח פקודין - היינו אף מי שעובר ח"ו על איזה מצוה, אעפ"כ חובה היא ליתן מחצית השקל - בחי' עשר שלו בבחינת אהבה רבה ראשונה הנ"ל.

(על פי 'תורה אור' פרשתנו 19, ג"ד)

כ"ק אדמו"ר האמצעי

כי תשא את ראש בני ישראל (שם, יב)

למעלה מסובב וממלא הוא למעלה מענין האמונה, מאחר שאין בעצמות אין סוף ברוך הוא שום תפיסה למקבלים לומר אפילו שהוא קדוש ומובדל. והנה מבחי' העצמות שהוא ענין לבדך נמשך משם שפע מזון לרעות את האמונה, דהיינו שיהיה מושג בבחי' סובב וממלא. וזהו "כי תשא את ראש בני ישראל", והתנשאות והגבהת ראש ומוחין דכנסת ישראל הוא על ידי משה דוקא, מפני שמשוה רעיא מהימנא לזון ולפרנס את האמונה.

(על פי 'תורת חיים' פרשתנו תקטו, ב)

כ"ק אדמו"ר הצמח צדק

הנה אנכי כורת ברית (לד, יו"ד)

במסכת שבת (דף נה) איכא למאן דאמר "תמה זכות אבות", וזהו "כי ההרים ימוש" [כשתגמר זכות אבות] אף על פי כן "וברית שלומי לא תמוט" [שהברית למשה לא תתבטל], וזהו "הנה אנכי כורת עמך ברית" - שלא יחליפנו באומה אחרת.

וקשה דהרי כריתת ברית דאברהם היה שאף אם יהיה אדם שיעשה מעשים טובים יותר ממנו, לא יהיה שינוי בהכריתת ברית דאברהם? ואפשר לומר משום כי הגרים נקראים 'עם אברהם' כי "אב המון גוים נתתיך", אם כן, אם אומה אחרת יעשו גרים במעשים טובים עצומים הם גם כן בחי' 'עם אברהם', ולכן צריך להיות הבטחה למשה שלא יחליפם.

(אור התורה ח"ח ע' ג'ק"ז)

כ"ק אדמו"ר מהרי"ש

ובעבור כבודי ושמתוך בנקרת הצור (לג, כב)

"ובעבור כבודי" - כשעוברים על התורה, ומלך שמחל על כבודו אין כבודו מחול.

"ושמתוך בנקרת הצור" - צריך להמשיך מבחי' ה'צור' שהוא מקור כל העולמות.

ועל ידי מה יגיעו לזה - על ידי תשובה.

(ספר המאמרים תר"ל ע' שיג)